

ORD UTAN VISOR

Anders Jonsson

ORD ATT BÖRJA MED

I halvtid skiftade livet färg. Vyer breddades, det osynliga fick konturer och världen värmdes. Väl dolt i förseglade skal av karriär och måsten bröt sig obarmhärtigt det djupa inre fram och viskade, välkommen hem. Knappt hörbart blev jag uppmanad att sätta mig över ett självpåklustrat allvar och förmå mig att se de glimtar av glädje som finns i allt och alla. Kort och gott, att leva klyschorna. För mig innebar det att börja älska med kropp och själ och att plocka ned de melodier och texter som obemärkta surrat kring i det underbara blå. Musik blev det.

En nära vän sade mig att ”du bör ta mig tusan ge ut låttexterna som poesi”. Således, här följer några av de över hundratals som uppdagades under senare delen av årtusendes första decennium. Och det är nog så att texterna ibland vill tala för sig själva utan att störas av den melodi de fötts tillsammans med, trots att de är väl medvetna om att de inte har formats självständigt. Kanske hade de velat få större utrymme utan att stöpas i fodral. Kanske hade vissa ord inte önskat att bli slagna i rytmens anda. Men de får leva livet som alla vi andra.

Dock uppskattar troligen texterna att de inspirerats av mina närmaste hjärtan, men också uppgörelsen med min egen inre djävul. Men det är aldrig för sent att förlåta. Det är aldrig för sent att öppna sig för allt det underbara som finns djupt därinne och långt där borta. Det är aldrig för sent.

Vägen framåt den går inåt och är odelbar
Anders Jonsson
Råö, hösten 2013

EN VERKLIG MAN

Flera gånger har jag störtat mot min grav
Men döden grinade och sa; du det där blir inte av
Så töm nu skallen och gör allt det du tror du vet du kan
Det är inte synd om dig, sluta gnäll och landa som en man

Med ögon slutna och armar som liknade en kvarn
Ingen man som slog i marken, blott ett litet barn
Mitt i en trädgård fylld av kaprifol och underbara bär
Ett litet barn som vill kärleken och som bara är

Och jag frågade kaprifolen var nu snäll
Och säg, varför doftar du så gott när det blir kväll?
Och hon svarade det är väl vad de flesta vill
När mörkret faller vill du veta att du duger till

Och jag frågade bäret som hängde på sin kvist
Känns det inte ledsamt att bli uppäten till sist
Men han svarade vi skänker glädje varje år
Och du vet att kärlek är det enda som består

Längre bort i en damm låg en näckros klädd till brud
Så perfekt! denna trädgård måste skapats utav Gud
Men näckrosen avbröt mig i sin vita dräkt
Vad skulle du göra och lära i en värld som var perfekt?

Ibland är vattnet kallt och isen fryser mina blad
Och där står nässlor och de gör ingen blomma glad
Men det är i frosten, i stunder då isen har dig täckt
Som du kan uppskatta det som kanske var perfekt

Inte gräma dig utan ta med dig det du lärt
För nästa gång ska du veta att allt det där var värt
Se där maskrosen, önskad utan att bli tvär
Och igår sa en flicka vad gul och fin du är

Jag gick till stranden under björkens mjuka tak
Den sade att den var stark nog att klara köldens smak
Men du ska veta att näckros har rätt, det är synd och skam
Se här alla svarta fläckar på min vita stam

Ja, du kanske ska tacka för motgångar du haft
Sa en ögontröst vid stranden och vicka' på sitt skaft
Det är det bästa du kan göra med alla livets krav
Se där bortom mig, det är livet och det är ett öppet hav

Upp ur havet steg en jungfru, hon sökte min kontakt
I famnen bar hon en bukett med tio blommors prakt
Hon sa, följ med ner i djupet, jag tror jag vet du kan
Du måste slå i botten för att bli en verklig man

GRÖN SOMMARDRÄKT

Än en gång kastad ut för att jaga
Det går inte längre att lappa och laga

Men bilden lyser nu klar
Vet vem hon är men inte var

Jag längtar en kvinna
I grön sommardrätt
Den många sökt döda
Men ingen har släckt
Som vet vad hon vill
Och står stadigt stark
Som slagits mot klippor
På obruten mark

I återvändsgränder du stångar din panna
Du kan varken fly därifrån eller stanna

Men vid missmodets brant
Satt så någon som kändes bekant

Där satt hon och lös
I grön sommardrätt
Den många sökt döda
Men ingen har släckt
Med huvet på skaft
Och kulturell charm
Med djupet i blicken
Och böljande barm

Med fötter i askan
På jorden som bränts
Där grönskan nu trevar
Bland stenar som vänts
Med längtan som skriker
Av ömhetsbegär
Som älskar mig gränslöst

Precis som jag är

Hon kändes som någon från ursprungets tid
Från själarnas källa
Som ingen känns vid

Historien hånler och demonerna spår
Men hon säger god morgon
Med nyss uppsatt hår

Jag har längtat dig så i för många år
Men jag vet vem du är
Och jag vet vad jag får

Det känns som jag når dit jag aldrig kan nå
Vi dricker ur själarnas källa
Vi två

Där satt hon och lös
I grön sommardräkt
Den många sökt döda
Men ingen har släckt
Med huvet på skaft
Och kulturell charm
Med djupet i blicken
Och böljande barm

Med fötter i askan
På jorden som bränts
Där grönskan nu trevar
Bland stenar som vänts
Med längtan som skriker
Av ömhetsbegär
Som älskar mig gränslöst
Precis som jag är

TÅRARNAS KVAR I HENNES HÅR

I Shanghai vajar flaggan skenbart röd
Jag kom dit halvdöd med gnäll om andraklassryggstöd
Jag vandrar gator där pengar blivit Gud
Och där snikenheten kryper in under min hud
Är här på jobb för att visa vad jag kan
Bland våra företag som packade och försvann
Med det är inte därför jag gråter där jag går
Det är kvinnan i fabriken jag träffade igår

Hon stod och svarvade och log när jag kom fram
Jag log tillbaka där bland buller i ett gråvitt damm
Maskinen stängdes och hon trippade på tå
Bort mot en avskild plats, en liten vrå med plats för två
Men mina frågor de kom jag snabbt ifrån
Hon var frispråkig och sa, jag har en liten son
Men han finns hundra mil bort hos mor och far
När halsen klumpar sig vad bryr jag mig då om några svar

Hon sade, jag ser honom en gång varje år
Har inte råd med mer, jag skickar hem allt det jag får
Jag jobbar vad jag orkar på en dag
Ett liv av övertid, jag börjar känna mig så svag
Ser du baracken över gatan där jag bor?
Ett litet rum, tre kvinnor där i hängmattor
När det blir kallt så går vi inte dit
Vi sover över i fabriken och drömmer om vårt slit

Jag går vidare i Yan'an roads falska sken
En tiggare på torget utan armar, utan ben
En röst snett bakom sade, de sätter honom där
Det är maffian som ser det som en bra affär
Det var kvinnan i fabriken från igår
Hon hade flytt från hängmattsrummets alltför snäva vrår
Hon sade, följ med mig bort till folkets park
Det är det enda ställe där jag kan känna mig stark

Säg ingenting, bara lyssna, bara njut
I Renmin park trädens knoppar brister i ett tjut
Där magnolian målar vita stänk
Vi slår oss ned på en slarvigt målad trädgårdsbänk
Jag frågade nånting om en kinesisk vår
Men kände ögonen förvandlas till en stor, svart tår
Hon frågade med sina blickar hur jag mår
Hon fick en kram och svarta tårar i sitt hår

Hon försvann under bild av folkarmén
Jag tog ett kort på magnolian invid entrén
Kanske som någon form av rekviem
För dem därhemma med alla svenska gnällproblem
Ska hon nånsin få se vad livet är
Få känna frihet och allt vad kärlek innebär
Magnolian sägs blomma över snabbt i år
Jag står här ensam med tårarna kvar i hennes hår

ROSBÄDDSFAMN

Låt mig vila tryggt
I den värld som jag har byggt
Av allt mitt slit, all min längtan, allt mitt hopp

Men världen saknar namn
Jag saknar rosor i min famn
Jag saknar någonstans att läka själ och kropp

Anelia, ditt namn
Så vackert, skönt som rosbäddsfamn
Anelia, du vet
Att livet bär en hemlighet
Anelia, du ser
Att livet blir till vad du ger
Anelia, kom fram
Och slut min själ i vacker rosbäddsfamn

Viska, snälla du
Att jag är hemma nu
I famn där jag kan gömma mig, där jag kan vara jag

Jag känner allt som är
Är ett med alltet nu, jag svär
Och detta allt har ställt dig framför mig idag

Anelia, ditt namn
Så vackert, skönt som rosbäddsfamn
Anelia, du vet
Att livet bär en hemlighet
Anelia, du ser
Att livet blir till vad du ger
Anelia, kom fram
Och slut min själ i vacker rosbäddsfamn

Du säger, älskling vi är en
Och sen är nu sommaren
Men jag är här för att bevara allt ditt ljus

Och vi ska lysa så
Och skänka världen allt vi två
Och där jag är finns ditt hem, där finns ditt hus

I rosenrött du klär
Du har kommit nu, du är här
Du är den jag har drömt fram när jag har bett

Och du vill allt mitt väl
I rosenbädd du har min själ
Och vi har alltid känt varann, nu är vi ett

Anelia, ditt namn
Så vackert, skönt som rosbäddsfamn
Anelia, du vet
Att livet bär en hemlighet
Anelia, du ser
Att livet blir till vad du ger
Anelia, kom fram
Och slut min själ i vacker rosbäddsfamn

KÄRLEKEN VINNER

All saknad och längtan
Efter en röst
En röst som ska säga
Hej Anders, jag älskar dig sanslöst
Fast livet det närmar sig höst

Jag sökte bland sopor
Jag sökte bland krut
Jag letade norr, öst och väst
Men ljuset det verkade vackrare långt söderut

Och Skånes himlar de brann
Men först hördes inget alls
Då plötsligt
Nån skrek kärleken vinner
Och kasta' sig sanslöst och skrikandes där runt min hals

Så tätt, så nära
Allting suddades ut
Vi rann som en flodvåg längs gränder
Och sköljde historia ända tills Malmö tog slut

Vi rann ut i havet
Och förlorade allt
Allt vett vi trodde vi vunnit i världar vi vandrat
Vi värmdes fast vattnet var kallt

Och Skånes himlar de brann
Och luften var klar och tunn
Då plötslig
Du skrek kärleken vinner
Och dansade vågor i virvlar med röd nykysst mun

Vem är du min kära?
Visst är det du?
Den röst jag har hört i mitt inre
Som gråtit och skrattat och skrikit
Visst var det du?

Så låt oss nu skrika
I skrattande gråt
När vi rinner längs livets små gränder
De gränder vi inte kan göra så värst mycket åt

Och Skånes himlar de brann
Och månen log rund och full
Och vi skrek kärleken vinner
Och dansade bort med livet
För kärlekens skull

BLOTT DU VÅGAR

Spegelblank ligger Råöviken
Och tärnor dansar på rad
Finns en gud så är hon med mig idag

Hjälp mig nu kliva ur de ramar
Som stramar, tränger och tär
Att ta emot kärlek utan skyldrat gevär

Och där kom min stockholmska älskling och sa
Allt det här är ditt
Läpparna, kroppen, själen
Och allt som är mitt

Jag klev ut från klippan
Och föll fritt fall rätt i hennes famn
Och hon höll mig hårt när hon sa

Kärleken kommer blott du vågar
Kärleken kommer blott du vågar

Spegeln ute i Råöviken
Den sade, försök ta emot
Du får inte uppleva kärleken som något hot

Men hjälp mig då att förstå
Att allt inte är en prestation
Ta bort kontrollen jag bygg där runt min person

Och där stod min stockholmska älskling och sa
Du, här är min bädd
Vi två är en och samma
Var inte rädd

Håll bara om mig och känn
Hur vi tvinnas samman till ett
Och hon gav utan krav när hon sa

Kärleken kommer blott du vågar
Kärleken kommer blott du vågar

Spegelblank ligger Råöviken
Och älskling håller mig hårt
Varför ska jag göra allting så svårt?

Känslor öppnas så rent och redo
Jag kanske har kommit fram
Att stå där naken utan någon helst skam

Och då log min stockholmska älskling och sa
Du känner mig väl
Du behöver bara titta djupt i din själ

Och det är därför
Du nu kan vara fullt ut dig själv
Och jag höll henne hårt när jag sa

Kärlek har kommit och jag vågar
Kärlek har kommit och jag vågar

KÄRA DU

Hej, kära du
Ibland så skymtar jag en nagel i ditt öga
Eller ett svärmod bundet hårt med ryska band
Något du kämpat mot men fått falla till föga
Mitt i ett liv där så mycket stått i brand

Kära du,
Ja, du har slagits emot klippor, emot stenar
Och du har fallit fritt där marken rämnat ner
Men du har kravlat upp och hållit fast i grenar
Och du har givit mer än de flesta ger

Och därför brister jag
När du viskar i min famn

Min vän jag älskar allt med dig
Du får mig skratta, gråta, le
I åtta långa år
Jag har fått vänta på att säga de'

Hej, kära du
Ditt samtal bröts med vad du trodde var din kärlek
Och aldrig har han frågat något om ditt sår
Kära du,
Än en gång fanns bittra smaken av ett stort svek
Som inte sköljdes bort på åtta långa år

Och därför brister jag
När du viskar i min famn

Min vän,
Jag älskar allt med dig
Du får mig skratta, gråta, le
I åtta långa år
Jag har fått vänta på att säga de'

Min vän,
Nu när jag träffat dig
Så vet jag vad som varit fel
Med män där jag sökt trösta mig
Hos dig så har jag blivit hel

Åh, kära du,
Jag tror vi väntat ut varandra av en orsak
Behövde vandra var sin väg just fram till nu
Kära du,
Och minns du gången där i början fylld av blodsmak
När vi skrek ut all vår längtan

Åh, Gud, ja, jag vill bara bli älskad
Gud, ja, jag vill bara bli älskad
Ja, ja, ja, jag vill bara bli älskad
Vill bara bli älskad

BERÄTTA MIN ÄLSKLING

Kom till mig älskling
Berätta om våren
Den bleknar med åren
Den suddas snart ut

Jag irrar här kring
Mitt bland mänskovillkoren
Och fram träder dåren
När spåren tar slut

Berätta om oskuld
Berätta om frihet
Berätta om djärvhet
Att gå utan spår

Berätta om guld
Som finns i all närhet
Att drömma om skönhet
Att drömma om vår

Det finns i sångerna
I skrattet och i gångerna
Då du varit närvarande här
I en svankonsert
När dimman rullar runt Gottskär
Där livet är din enda karriär

Kom till mig älskling
Berätta om livet
Berätta om livet
Som rusar förbi

Berätta om allt det jag trodde stod skrivet
Men inget var givet däri

Men du skrattade
Som om du fattade
Och såg rätt in i livets lag
Det enda du kan lita på
Är nu, inte sen och då
För skrifterna förnyas varje dag

Sätt dig ned, sa du
Andas havet nu

Andas himmel, andas jord
Uppskatta allt det du fått
Och respektera stort som smått
För anden har kommit till dit bord

Kom till mig älskling
Och stanna för livet
Stanna för livet
Det liv som du lär

Stanna för alltid
Och låt stå skrivet
På nytt varje morgon
Jag är alltid kär

MINA MINNENS GATOR

Förlåt en gammal nostalgiker
Som lämnat sin dator
Och går sina gator
Bland glömda gränder
Och tömda torg
En vinterkväll i Göteborg

På Prinsgatan log Ann en gång
Den kvinnligt koketta
Den danska rödlätta
Med hår som snirkclar
In allt bredvid
Som dragningskraft från annan tid

Längs Landsvägsgatans gömda stråk
I skuggan av skansen
Jag ser ännu glansen
Från Sannas simmiga sommardräkt
En lampa jag aldrig har släkt

För mig betyder minnen ifrån en älskad stad
Att jag fortfarande orkar att vandra
För själen den får näring från allt som gjort mig glad
Och handen den får styrka att varsamt vända nästa blad

Jag sköljs mot Haga Nygata
Den nya, den gamla
Där flaskorna skramla
Från Fridas fönster
Med ställets spån
Sån tur att du drog därifrån

Och löven virvlar runt på Pehrs plats
Precis som du gjorde
Fast du inte borde
Du vet, Susanne
Att naken dans
Den passar bäst nån annanstans

Från Hagakyrkan hörs himmelskt ljud
Jag minns allt du sökte
Och allt som du rökte
Men Fanny, fann du fram någon gång?
Du vet, himlen den finns i en sång

För mig betyder minnen ifrån en älskad stad
Att jag fortfarande orkar att vandra
För själen den får näring från allt som gjort mig glad
Och handen den får styrka att varsamt vända nästa blad

På Floras kulle där hörs en röst
Som klingar om kvällen
Fra de norske fjellen
Där Åse sjunger
Tills isen smält
Norsk klang har nåt speciellt

Plötsligt utanför Berså Bar
Där upphör det gamla
Där slutar jag famla
Bland nostalgi
Som fladdrar och far
Hon satt där lugn bland alla svar

Hon tog min själ till annan plats
Fast Göteborgs ställen
Finns med mig om kvällen
Bland minnena som lever kvar
Där Christin var det bästa som var

För mig betyder minnen ifrån en älskad stad
Att jag fortfarande orkar att vandra
För själen den får näring från allt som gjort mig glad
Och handen den får styrka att varsamt vända nästa blad

KONTRASTERNA JAG SÖKER

Du kom där nedför vägen
Och dansade förlägen
Och jag stal din blick och dränkte den
För dina ögons skull

Där havet rofyllt röker
Syns kontrasterna jag söker
Och jag söker dem för avgrunden
Och dina ögons skull

Jag tog en tripp
Till det feberfyllda berget Euforia
Där mina skuggor irrat kring
Jag tog en sipp
Av dess vin och jag tog del av dess historia
För en själ och en ring

Men här får man balansera
På vulkanberg utav lera
Med en fot så rund
På en sekund
Mot avgrund
Går man kull
Medan känslorna de krokar
Syns kontrasterna som lockar
Och de lockar mig se avgrunden
För dina ögons skull

Det stora landet runtom berget
Har fått namnet Neurosia
Och jag känner varje vrå
Dess kung var galt och han svalt
Men sökte framtid i sin stia
Där knappt en smula stod att få

Men trots att jag flytt landet
Så finns där ändå bandet
Av groteska, beska tvångstankar
Som vill vid avgrund stå
Och nånstans djupt jag njuter
Av kontrasternas saluter
Ja, jag njuter att få tänja
För att se hur det ska gå

Men när du sett din djävul så träget
Försöka bränna din kära på bål
Som dansat runt så förläget
Till kontrasters grymma skål

Då får du klamra fast
Vid det sörjomstänkta berget Euforia
Utan att titta ned
Va' döv för grymtningar
Och sälla dig till dem som vill stå fria
Från det inres mörka led

Du kom där nedför vägen
Och dansade förlägen
Och jag fick din blick och smekte den
För dina ögons skull

VAKNA MIN VÄRLD

Vakna min värld
Till de toner som finns i forna sånger
Vakna min värld
Till en sång som har skratt i melodin
Ta mig till vägar
Där Frithiof marscherat många gånger
Ta mig till fönstret
Där Frida sig gömmer bak gardin

Ta mig till sånger som vill glädja
Där själen slipper vädja
Om att bli smekt av toner som förför
Vakna min värld
Till de sånger som lockar och berör

Vakna min tid
Till den stillhet som finns i harmonier
Vakna min tid
Och gå lugn genom rosor i entrén
Ta mig till tillbaks
Till den skolöse mannens drömmier
Ta mig till sagor
Som finns i en bokhandel i Flen

Ta mig till tärnor som vill dyka
Till kolmilor som ryka
Med längtan efter drömda händers rop
Vakna min tid
Skaka av dig och fyll till bredd ditt stop

Skrik ut mitt liv
Till den skönhet som finns i bagateller
Skrik ut mitt liv
Skrik för närhet, för ömhet, skrik för sång
Ta mig till kvällen
Där rundfotad Jansson går och dräller
Ta mig till Öckerö loge
Och kyss mig natten lång

Ta mig till dans på Brännö brygga
Och låt oss vara trygga
När skönheten har charmat hela byn
Vakna min värld
Till de toner som skimrar upp i skyn

DET SOM JAG SAKNAR

Käre son, det här livet
Blir sällan som man tänkt
Inget är givet
Och mycket det blir kränkt

Men du har förmågor
Att se det glada här
Du ställer ej frågor
Som skapar besvär

Du klagar sällan
Men oss emellan
Jag vet att det kostar på
Och det som du saknar
Just då du vaknar
Är att jag inte är hos dig då

Käre son, din vardag
Den är nån annanstans
Tar du emot slag
Så gör du det på distans

Du kämpar och sliter
Och gör ditt bästa här
Men saknaden biter
Och vet du egentligen vem jag är?

Du klagar sällan
Men oss emellan
Jag vet att det kostar på
Och det som du saknar
Just då du vaknar
Är att jag inte är hos dig då

Käre son, jag försöker
Att leva det jag lär
Och hoppas du söker
Framtiden från det där

Men när vi väl ser varann
Och leker i vårt land
När närhet är sann
Ja, då lyser våra band

Jag säger det sällan
Men oss emellan
Ska du veta att det är vi två
Och det som jag saknar
Just då jag vaknar
Är att du inte är hos mig då

AUGUSTINATT

Du välkomnar svart natt här i augusti
Där mareld leker mellan dina tår
Du vadar vikens vatten i augustinatt
Och vattnet lämnar inte några spår
Du sköljs bort från ett liv som är för uppenbart
Du önskar nästan klippa alla band
Det känns ibland som allt är över och är klart
Du smeker handen över Lunnö strand

Och du målar fram en saga
Som är sannare än verkligheten
Med små bilder som uppdaga
Att livet är en dröm

Och du sätter dig på klippan där på ön
Och havet vaggar tårar och du sitter stum

Du har allt, men allt det yttre saknar värde
Men du tackar för allt det du fått
Du har” lyckats”, men ringa var det du lärde
Tills du stod där, där du aldrig stått

Du stod mitt i en saga
Som är sannare än verkligheten
En helt ny livsupplaga
Som heter inre frid

Och sälarna de råmar från sin kobbe
De säger, glöm bort både rum och tid

Augustimånen den smeker, bleker konturer
Stillar ditt inre
De vita vågorna lyser, hyser figurer
Stillar ditt inre
Och du ser stjärnor som dansar, stansar skulpturer
Stillar ditt inre
Nån tar din hand och ni svävar, stävar i natten
I evighetens lugna vatten

Du tittar runt dig och är på en annan plats
Fast du sitter där du förut satt
Morgonen den gnuggar ögon och tar sats
Augustinatten somnar långsamt matt

EN HELT ANNAN VÄG

Du har dina planer
Du har dina mål
Du blåser orkaner
Du bränner ditt bål
Får se om du vaknar

Du hyllar förnuft här
Du hugger din stig
Du tror att din luft bär
Du rustar för krig
Du dödar och saknar

Blott en blick åt helt fel håll
Och sen sitter du där
Brusten bubbla och andningsbesvär

Kärleken den tar en helt annan väg
Kärleken den tar en helt annan väg
Vill du äga stor distans till ditt inre – så äg!
Men kärleken den tar en helt annan väg

Du tror dig veta
Du tror du är lärd
Du vägrar att leta
Du har ju ditt svärd
Du dödar och saknar

Du bygger ditt tempel
Du hamrar din spik
Du sätter din stämpel
Du tror på logik
Får se om du vaknar

Men hennes ögonlock viftar sönder din skans
Hon går längs vägar som aldrig fanns

Drömmar spunna i din sömn så många gånger
Dödade av rädsla, skam och ånger
Och djupa disharmoniska sånger

Kärleken den tar en helt annan väg
Kärleken den tar en helt annan väg
Vill du äga stor distans till ditt inre – så äg!
Men kärleken den tar en helt annan väg

SKOTTARNAS SKATT

Du sa, nu har jag fått nog
Ta mig ut till nån krog
Och vi hamna' i Skottland
På Drum&Monkey och fler
Du drack Tennents cold beer
Med de skottar du trollband

Glasgow blir sömnlöst inatt

Där satt MacDougal
Helt stel med sitt dragspel
Och stirrade tills han blev matt
Han satt där en hel natt
Med uppenbart synfel
Men slutligt så kraxar han glatt
Du är skottarnas skatt

Du sa, nu har jag fått nog
Plöj min väg med en plog
Jag vill tillbaks till hotellet
Men först en Tennents cold beer
Du vet jag ser
Ännu klart här på stirrande stället

Glasgow är sömnlöst inatt

Fram skred en Murdoch
Till vardags en träbock
Man undrade hur det var fatt
Han sa, jag får lätt spatt
Av skönhetskulturkrock
Och skålar med min sista slatt
För skottarnas skatt

Du sa, nu har jag fått nog
Mer än nog och vi drog
Uppför Hope Street i natten
Vi köpte Tennents cold beer
Du sa, jag behöver nog mer
För att höja lågvatten

Glasgow förblir sömnlöst inatt

Vi lämnade Murdoch
Och andra i svår chock
Och rullade hem i vår hatt
Vi kunde ha fortsatt
Men skrålande skotsk flock
Skrek högt, där dom låg, där dom satt
Du är skottarnas skatt

FARVÄL, MIN ÄLSKLING

Du brister ut i leendet
Som smälter allt inom mig
Och jag ser i dina ögon
Att du faktiskt vet precis vad du gör

Så många år av kärlek
All lycka och vår vänskap
Men nu följer du en inre röst
Och kanske är det precis vad du bör

Jag har kämpat, jag har slitit
För vårt hem och för din frihet
Försökt att bli ditt allt
Men jag brände alla ändar som brann

Du satt där i en rävsax
Och trots att mina händer
Helt plötsligt kunde ta dig loss
Så skar du av ditt ben och försvann

Du, mitt hjärtas själ
Hoppas bara att allt går dig väl

Men går det snett
Så vill jag du ska veta
Vad än som händer
Finns jag här för dig
Om livets verklighet
Plötsligt börjar spreta
Bland dina drömmar där borta i LA

Det är inte lätt
Att gå runt här och leta
I gamla gränder
Där bränder svärtat mig
Men själen vet
Nånstans mitt i det heta
Det fanns en mening där i ditt sista nej

Du ville ge mer kärlek
Till mig och hela världen
Du slöt dig i dig själv
Och sedan satte hela livet som pant

Mina murar är nu rivna
Och allt jag är, är kärlek
Jag har blivit allt du önskat dig
Men slogs ihjäl på målnörets kant

Jag har vandrat alltför långsamt
Mot det land av enbart kärlek
Där jag vet såväl du lever
Och jag kallar det för Landet Som Är

Jag sitter nu i landet
Minns alla ljuva stunder
Där jag älskat dig från själen
Men livets ironi står och svär

Dessutom vet jag idag
Att ingen kan göra dig lyckligare än jag

Och går det snett
Så vill jag du ska veta
Vad än som händer
Finns jag här för dig
Om livets verklighet
Plötsligt börjar spreta
Bland dina drömmar där borta i LA

Om inre röster börjar låta hesa
Så gå en annan väg, det är okej
Och när du kommit till slutet av din resa
– Då vet du –
Du har aldrig älskat någon som du älskat mig

GÖTEBORGSSJÄLARS VANDRING

En Göteborgssjäl är en själ som glad
Det lättsamma har återspeglat vår stad
Den sköljs utav havet och vindens behag
Men har aldrig riktigt vetat vad som är vad

Jag inser hur vackert vår huvudstad klär
Men känslorna har aldrig infunnits där
Man måste bejaka vart känslorna bär
Så jag for till Irland för att jag var kär

Air Lingus gav luft åt min kärlek till dig
Gelikar uppå Dublins barer sa, HEJ
Hej, sätt dig sa dom och de berätta' för mig
Att din vackraste kyss får du vid Galway Bay

Där känslor länkas
Tankar tänkas
Lyckan tar emot
Där du har ditt hjärta
Ja, där sätter du din fot

Vi for västerut i sakta sällskap med får
Du tröttnade nånstans runt Tullamore
Men dess whiskey var god och ditt himmelska hår
Fick mig att slå runt bland buskar och snår

Väl framme vid havet där friheten är
Ja, Taube hade rätt ibland kobbar och skär
Men så var han en sann Göteborgspionjär
En sån sprider glädje som humanitär

Invid Galways branter stod frihetens vind
Den smekte ditt hår och din rosiga kind
Den som inte smälte han måste vart blind
Och du blunda' när jag öppna' lustarnas grind

Där känslor länkas
Tankar tänkas
Lyckan tar emot
Där du har ditt hjärta
Ja, där sätter du din fot

Den kyssen, den kyssen, den sötman så söt
Tiden försvann då jag njutningen njöt

Jag tror det var då jag beslutet beslöt
Och bandet för alltid till kärleken knöt

Kärleken den är av stor rusig art
Men returen till Dublin gick i snigelfart
Dock bland fränder på barer jag skrålade snart
My darling, min ros, mitt hjärta, my heart

Jag vet vad jag känner och jag bär på tron
En skotsk-irländsk-göteborgsk region
Ett lätthetens rike med skratt som vision
Där jag sätter dig som drottning högst upp på tron

MAMMA, JAG GRÅTER

Mamma,
Dina grånade hår
Berättar mer än jag kan se
Av dina offer genom livet

Du säger de läkt
Men jag ser dina sår
Så ymnigt blödande i din själ
Av allt det du tvingats se övergivet

Du har haft dina drömmar
Men nu finns de inte mer
Och för att överleva
Har du hört till dem som ständigt förbiser

Mamma,
Jag står här och ser
Nån som kunnat göra så mycket mer
Och jag gråter
Du säger,
Det sker det som sker
Och historien kan ingen kalla åter
Jag har gjort mina fel
Och betalar nu av min del
Till dem som aldrig förlåter
Men barn, ni ska veta
Att jag levt mitt liv... blott för er

Mamma,
Se det vackraste som finns
Det är du, men ingen minns
Att du var skön som Ingrid Bergman

Ditt inre är vackrare ändå
Men du har alltid stått på tå
För den som råkat födas till man

Du har haft dina drömmar
Om kultur och människan
Du skulle ha klarat så mycket
Om där blott funnits lite uppmuntran

Mamma,
Du är starkare än någon begär

Jag vet att gudarna de svär
Över allt du aldrig unnats

Du tog din sjuka mors roll
Och fick ta allt av det groll
En fattig familj har förkunnats

Du blev utsatt i skolan
Med oförminskad kraft
Du flydde till böcker
De är allt du nånsin haft

Mamma,
Jag står här och ser
Nån som kunnat göra så mycket mer
Och jag gråter
Du säger,
Det sker det som sker
Och historien kan ingen kalla åter
Jag har gjort mina fel
Och betalar nu av min del
Till dem som aldrig förlåter
Men barn, ni ska veta
Att jag levt mitt liv... blott för er

Mamma,
Varför söker en kvinna sin far
Oavsett hur han var
Mamma, jag älskar dig
Och dina drömmar finns i säkert förvar

DRÖMMAR SOM FLADDRAT FÖRBI

När du satt dig att vila
Men känner att lyckan bär emot
Du har redan fyllt din kvot
Av stora drömmar
Drömmar som fladdrat förbi

Du ser dem strila
Genom händer som svart sot
De har aldrig slagit rot
De stora drömmar
Skapta av eufori

Av en alltför rusig och storögd själ
Som ville så väl
Men det blev för splittrat

För lite fokus min vän
Ta dina högar och bränn
Ta värmen mellan darrande händer
Och forma den igen
Sluta ryk och ränn
Du har så mycket att göra än
Men bekänn och släng dig i främmande länder
Som saknar vise män

När du väl blivit uppbjuden
Har du inte sett din chans
Ty du har inte trott på dans
För du har aldrig dansat
Dansat med kropp och själ

Du har som var och en
Pläderat livsbalans
Men inte kommit någonstans
För du har aldrig balanserat
På en sylvass, glasskör tråd

Som ligger spänd
Över den gränd
Där förhoppningar slåss
Där livet delas

För lite fokus min vän
Ta dina högar och bränn

Ta värmen mellan darrande händer
Och forma den igen
Sluta ryk och ränn
Du har så mycket att göra än
Men bekänn och släng dig i främmande länder
Som saknar vise män

När du väl nått insikt
Och står där vid din grind
Som knarrat skev och vind
Och aldrig svingat
I takt med de drömmar du har

Den svänger nu likt en dikt
Som skaldats av nån gud
Som trots dina förbud
Har hört dina drömmar
Drömmar som fladdrat förbi

I en tom melodi
Som längtat att fyllas
Som längtat att sväva

Och du ser
Att den splittring du känt
Den ska aldrig störa dig mer

SKÖNA FRANSKA TONER

Tungögd och nollställd
I gråttidig timma
Där vintervind viner
Vid Lindholmens kaj

Trots blicken uthälld
I Göteborgsk dimma
En väska som skiner
Med vy av Versailles
Aj, aj, aj

Hand, arm, en kvinna
Men du blåser mot ingång
Och viker sen tvärt av
Mot hiss nummer A

Likt rytmiska knäppar
En klickande skosång
Små klackar i snärt trav
En rund mun som sa

Monsieur, Monsieur
Hon sjöng så sköna franska toner
Som sprungna ur en paradismiljö
Monsieur, Monsieur
Ska dessa varma franska toner
Se nordlig isman smälta ned och dö

Där stod hon i hissen
En Volvo-fransyska
Så felfri i formen
Med varmare blod

Men vit var kulissen
En ram för de kyska
Hon föll ur den normen
Och hon sa där hon stod

Bon jour, bon jour
Hon sjöng så sköna franska toner
Väl matchandes båd' kappa, kjol och skor
Bon jour, bon jour
Ska dessa sköna franska toner
Få dig att tro att inget är som du tror?

En vecka av hårt slit
Mot grönare ängder
En framtidsplantering
I vardagens skog

Berusad utan sprit
Av gester i mängder
Till fransk formulering
Jag fick inte nog
Jag bara log

Kulturen ger språket
Och språket ger solsken
Och solsken ger livet
Och liv är kultur

Vi vandrar längs stråket
Av nyanlagd kajsten
I sol står det skrivet
En fransk signatur
På en mur

... och hon sade...

Oui, oui, oui, oui
Hon sjöng så sköna franska toner
Som solskenspaj med skratt och jordgubb i
Oui, oui, oui, oui
Ska dessa sköna franska toner
För alltid klinga i min melodi?

INTE DAGS ATT SOVA

Ännu ett jobbhotell
Och knappast nån skönare svit
Ännu en fjärrkontroll
Som bläddrar förbi all skit

Ett obligatorisk samtal hem till din fru
Som säger, ska du inte gå och sova nu
Ovan dig målar taket ett ickeliv på distans
Du skriker, fan, kom och ta mig bort nån annanstans

Du vandrar bort uti natten
Utan nånstans att gå
Det ligger ett hänglande par i rabatten
Och undrar om du vill se på

En vinglande tonårstjej står vid älven och svär
Och frågar, gubbe vad fan gör du ute i natten här?
Natten är vår och du är redan trettiosju
Pallra dig iväg, du behöver säkert gå och sova nu

Natten är till för flykt
Och du måste verkligen fly
Äktenskaplig återvändsgränd
Där lyckan sedan länge passerat revy

Men skulden är din och du kan inte fly från dig själv
Och det har aldrig legat för dig att hoppa i närmsta älv
Tjejens vän sprang efter och sade; Dumma karl
Finn ditt inre och det bär dig fram till yngre dar

Hotellet åter och sängen och TV:n
Och fjärrkontroll i din hand
I rummet under ditt klipper ett grälände par
Av sitt band

Du slänger fjärrkontrollen hårt i din vägg
Och skriker, ”jag ska ge mig själv ett Columbi ägg”
Jag är inget fjärrstyrt offer i en livsintervju
Och det är fan inte dags för mig att gå och sova nu

DET BRISTER INOM MIG

Det brister inom mig
Och jag faller ofta i gråt
Ja, det brister inom mig
När jag inte kan göra nåt åt
Min inbyggda längtan att slutligt få färdas hemåt
Ja, det brister inom mig
Och det går ut över dig ibland – förlåt!

Det var en tidig sommarmorgon
Hav och berg smälte samman likt ett melodion
Jag vill se det igen

På berget såg jag en kvinna
Hon dansade svävandes utan att besinna
Begränsningen

Hon rullade nedför berget en ton
En ton som följde naturens kontur
Den ljud av absolut perfektion
Utan någon dithäftad struktur

Det brister inom mig
När jag finner en lycka alltför stor
Ja, det brister inom mig
När jag känner så tydligt att där bor
En ande i min kropp
Som vill lyfta mig högt, högt, högt ditopp
Ja, det brister inom mig
När kvinnan suddas ut på bergets topp

Brisen drog nu in från havet
Jag skrek desperat efter det som blev begravet
På bergets topp

Jag var så nära att lyfta
Men kanske finns det en avsiktlig klyfta
Som vill sätta stopp

För färd till annan dimension
En skapelsens egen censur
Men jag ska följa kvinnans ton
Och finna vägen därur

Det brister inom mig

När mitt inre kanske inte hör
Ja, det brister inom mig
När jag står inför mitt eget förhör
Där min ande är inom mig
Men ändå så långt utanför
Ja, det brister inom mig
När livet i sig självt är force majeure

Men du kan följa med mig
När jag lyfter härifrån
Ja, du kan följa med mig
Till den andra nivån

Det brister inom mig
När jag känner hur det drar
Ja, det brister inom mig
När jag vet såväl att jag har
Något som lockar och sliter och vill ge mig alla svar
Ja, det brister inom mig
När jag tillslut förstår vem kvinnan var

GUD OCH LYCKAN

Vad vill du med livet?
Vad vill du med ängslan?
Vad vill du med luftslott?
Vad vill du med känslan?
Vad vill du med drivet?
Vad vill du ha uppnått?
Den dagen du dör

Du sökte lyckan i guldkalvens land
Och tog för dig med utsträckt hand
Där tog du
Där dog du
Där fick du snart nog du
För lyckan fanns inte där

Du sökte mening bland kyrkornas torn
Men blev spetsad på djävulens horn
Synden bar du
Den har du
I eviga dar du
Nån mening fanns inte där

Vad vill du med livet?
Vad vill du med ängslan?
Vad vill du med luftslott?
Vad vill du med känslan?
Vad vill du med drivet?
Vad vill du ha uppnått?
Den dagen du dör

Du sökte tröst uti flaska och glas
Och bedrog allt som kan bedras
Vem är du?
Vad lär du?
Du står där och svär du
För trösten fanns inte där

Du sökte sällskap i varje salong
Men det sjöngs bara ytlig sång
Tra-la-la du
Bla-ha du
Jaha, du mår bra du
Men sällskap fanns inte där

Vad vill du med livet?
Vad vill du med ängslan?
Vad vill du med luftslott?
Vad vill du med känslan?
Vad vill du med drivet?
Vad vill du ha uppnått?
Den dagen du dör

Där stod så en kvinna
Hon som fick ängslan att hastigt försvinna
Och sökandet rinna
Långt nedför sanningens älv
Hon sa, Gud och lyckan finns inom dig själv

SPÅR FRÅN IGÅR (DET GICK EN RÄV)

Så rullar då dimman in till slut
Utan en chans att se ut
Ut mot horisonten
Där din framtid ligger rädd

Hörseln på spänn du hör varje ljud
Men förmår ej att tolka förebud
Om förändringar vid fronten
Den du hör är förklädd

Uppbrottet är nära nu
Den valde är inte du
Du står oförberedd
Därför skakar framtiden rädd
Så rädd, så rädd, så rädd

Det gick en räv förbi mitt hus
Jag såg min värld i annat ljus
Ett regnbågsljus brutet genom tårars glans
Jag kunde skymta rävens spår
Men det var spår från igår
Och igår är det svårt att bjuda upp till dans
Någonstans

Vill du verkligen dimman ska lätta?
Hur ska du då kunna fortsätta?
Att gömma dig för sanning
Gömma dig i dyn

Allt du genom tider tagit för givet
Som vore de självklara delar av livet
Att se kärlek som bemanning
Av två roller i revyn

Roller i en akt som spelas jämt
Och var dag utan några skämt
Där publiken somnat vardagsklädd
Utom ett barn som skakar rädd
Så rädd, så rädd, så rädd

Det gick en räv förbi mitt hus
Jag såg min värld i annat ljus
Ett regnbågsljus brutet genom tårars glans
Jag kunde skymta rävens spår

Men det var spår från igår
Och igår är det svårt att bjuda upp till dans
Någonstans

Men vad skulle dansen tjäna till?
Orkestern har slutat och ni står still
Tystnad och stillhet, svårt att föra
Allt är över, inget mer att göra

Det gick en räv förbi mitt hus
Jag såg min värld i annat ljus
Ett regnbågsljus brutet genom tårars glans
Jag kunde skymta rävens spår
Men det var spår från igår
Och igår är det svårt att bjuda upp till dans
Någonstans

VÄSTKUSTKVÄLLNING

Västskustkvällning
Nu är sommarn stum
Tid och rum
Mojnat ut

Kranka eftertanken
Bleknar bort
Flimrar kort
Får ett slut

Ständig oro
Somnar i mitt hav
Inga krav
När hit ut

Skarpa intryck
Saknar innebörd
Oberörd
Av larm och tjut

Mitt i intet
Faller allt på plats
Nåt tar sats
Gör debut

Ett ljus, ett skimmer
Bländar och du ler
Den bild du ser
Lyser Njut!

Ditt ljus och skimmer skymmer allt värt att se här
Men vad är det värt utan ljus och skimmer?
Ditt auraglimmer rymmer en stor livskonstnär
En sån som bygger stjärnor av en trave timmer

Men varför kom du då så sent in i mitt liv?
Vad har du väntat på? Min längtan har varit intensiv

Var har du varit?
Som jag nagelfarit
Alla hus och rum
I mitt universum
Alla vinkliga vrår
Där jag fått mina sår

Stångades mot mörka väggar
Där jag utforskat var tum
Efter minsta gnista
För att överlista
Allt försjunket gnäll
I min vardagscell
Som blir allt trängre
Ändå vägen längre
Till krutdurken som gnistan tänder
I en jävla smäll

Golvet närmade sig ditt tak
Stå där rak
Blev stor sak

Du var gnistan, smällen blev enorm
Himlastorm
Annan norm

Vardagscellen rämnad i sin grund
Frihetsstund
Stor och rund

Bävan, ångest, gossen skälver rädd
Aldrig sedd
Livskraftsklädd

Jag kastar min tärning och korsar skimrets ljusa flod
En bländande entré in i fria världen
Jag minns du sa att lämna historien kräver mod
Men historien har ofta grumlat framtidsfärden

Javisst, du kom väl ganska sent in i mitt liv
Men bättre sent än aldrig skimrar nya perspektiv

Var har du varit?
Som jag nagelfarit
Alla hus och rum
I mitt universum
Alla vinkliga vrår
Där jag fått mina sår
Stångades mot mörka väggar
Där jag utforskat var tum
Efter minsta gnista
För att överlista
Allt försjunket gnäll

I min vardagscell
Som blir allt trängre
Ändå vägen längre
Till krutdurken som gnistan tänder
I en jävla smäll

Västkustkvällning
Nu är sommarn stum
Tid och rum
Mojnat ut

Västkustkvällning
Nu är sommarn stum

GENVÄG TILL HIMLEN

Min älskling är målad i gult och rött
När jag gör visit denna tid på året
Hon ligger där avklädd och vilar trött
Med skymning i sitt hår

Min älskling ska somna och sova sött
Och helt radera det hit ledda spåret
Hon kallar mig närmre och frågar förstrött
Kan du skymta någon vår

Har du nånsin lyckats finna den
Din genväg till sommaren
Har du nånsin slutit ögonen
På platsen där du står
Där tanken formar framtiden
Och du färgar som du vill, min vän
Du vet vad det är frågan om
Värmen kommer inifrån
Och du vet att kölden kan bli svår

Min älskling är klädd i grånad hy
Som skymmer ett varmt och hjärtligt väsen
Jag ger henne varsamt mitt paraply
Så hon inte slås ihjäl

Min älskling bedroppas med regntungt bly
Från en himmel som inte deltar i pjäsen
Där människor uppvisar sin avsky
Mot änglar som vill väl

Har du nånsin lyckats finna den
Din genväg till kärleken
Har du nånsin slutit ögonen
På platsen där du står
Där tanken lyfter lockelsen
Och du färgar som du vill, min vän
Du vet vad det är frågan om
Värmen kommer inifrån
Och du vet att kölden kan bli svår

Du är så blottande bar
Kärlek är ditt försvar
Du är min livsandes dröm
Så väldigt sårbar

Och ändå allt jag har
Du är min livsande...

Har du nånsin lyckats finna den
Din genväg till himmelen
Har du nånsin slutit ögonen
På platsen där du står
Där tanken skymtar själsfriden
Och du färgar som du vill, min vän
Du vet vad det är frågan om
Värmen kommer inifrån
Och du vet att kölden kan bli svår

Ja, du vet att kölden kan bli svår

ONSALAS KUSTER

Har du nånsin vandrat i september runt min vik
Och blivit svept i det stora stilla
En somnande sensommarkväll helt utan dramatik
Där konturerna dör, där det matta förvill

Har du nånsin satt dig där och tagit dig den tid
Stillheten kräver för sin vänskap
Att långsamt bli famnad av en bedövande frid
Där du uppgår i en högre gemenskap

Och just då du ser
Hur månen stryker stränder med blanka händer
Du dig beger
Till platser fyllda av svunna fränder
Där det sker
Sällsamma under bland forna legender
Varpå du går ner
Till din vän, till ditt hav

Jag åtrår er så ni Onsals kuster
Jag hör så tydligt era röster
Som talar till min själ
Förbrukad och stupad ber dig då strö
Min aska över Råö
Jag tar aldrig farväl

Jag älskar dig så

Har du nånsin njutit våren vid min vik
När luften tättnar och allt börjar skvallra
Där den joddlande vipan med sin jo-jo-teknik
Rör upp alla tillstånd och får dem att dallra

Har du någonsin släppt ut allt det där som är du
Och blivit ett med det som vill skrika
Om känslor, om skönhet och om sprängande tabu
Om allt det som så gärna ger vika

Det är då du förstår
Att lustens färger stelnat inom sina ramar
Och du slår
Sönder allt inom dig som stramar
Du vågar, du får
Spränga, skrika till dess det förlamar

Känslan av bortkastade år
För dig och ditt hav

Jag åtrår er så ni Onsals kuster
Jag hör så tydligt era röster
Som talar till min själ
Förbrukad och stupad ber dig då strö
Min aska över Råö
Jag tar aldrig farväl

Jag älskar dig så

Det är just närvaron i varje enskild stund
Som får dig att uppleva och känna den mening
Du själv skapar på din egen altargrund
Där du blir ett med allt i gemensam förening
Och du vet att livet ständigt är nytt

Jag åtrår er så ni Onsals kuster
Jag hör så tydligt era röster
Som talar till min själ
Förbrukad och stupad ber dig då strö
Min aska över Råö
Jag tar aldrig farväl

Jag älskar dig så

SE BAKOM ÖGONEN

Du står på drottningens torg
Med hela stan i din korg
Du borde visas som sevärdhet i Göteborg
För all den glädje du ger
Där jämt du skrattar och ler
Och där du ser även människor som ingen ser

Du tar min hand och vi går
Längs Brunnsparkens blickar av sönderskavt liv
Men du möter dem

Du säger, Anders, så se bakom ögonen
Där ser du själarnas skri
Stor sak däri
Du frågar, Anders, vad kostar små leenden?
När själar fladdrar förbi
Stor sak däri

Nere vid operans strand
Du tog en gammal mans hand
Och mina ögon de fylls när jag ser dig ibland
Operans klocka sa ring
Jag sa, ska vi hinna så spring
Du sa, när ska du då nånsin förstå nånting?

Skit i det konstlades värld
Nej, låt oss vandra bland liv som det är
Mannen där

Du säger, Anders, så se bakom ögonen
Där ser du själarnas skri
Stor sak däri
Du frågar, Anders, vad kostar små leenden?
När själar fladdrar förbi
Stor sak däri

Vi gick längs packhus och pir
Jag fällde upp mitt visir
Och jag stanna´ och såg dig i ögonen

Du har en själ av kristall
Du har det högsta bland kall
Och du säger att hjärtat har sanningen

SÅ HJÄLP MIG

Jag pratar med månen som vilar i viken
Och allt det vatten som fött mig en gång
Borta är dånen, borta är skriken
Borta debatten om livsgnistans tvång

Inget mer att säga
Inget att förstå
Aldrig mera väja
Aldrig mera slå

Så hjälp mig stoppa tiden och månens varv
Hjälp mig stanna i detta nu
Jag har så mycket att ge ännu

Du tar mina händer och lyfter mig varligt
Mot rymder jag aldrig förut har sett
Där vindarna vänder och helt oförklarligt
Blåser bort allt vad fordom var vett

Jag tror din gåva helt och fullt
Utan ett ord
Då jag kan sova trots tumult
När andar går ombord

Så hjälp mig sova men leva i samma stund
Hjälp mig skänka allt som jag bär
Om jag kan mildra människans misär

Jag skänker allt du ber
Ja, jag skänker ännu mer

Och månen log uti viken den natten
När du sa; ”Du har hittat hem”
Den log, stanna’ och tog av sig hatten
För alla som dem som har förstått vem

Vem som står där bort i fjärran
Vem som kan såväl ditt namn
Vem som andra kallar Herran
Vem som vaktar vikens hamn

Så hjälp mig nu snälla att slutligt få stanna här
I månvikshamnens trygga ro
Då har du för alltid min tro

GÖMD UTI HIMLEN

Jag tog en genväg genom parken
En blommig brunbränd dag
Där låg ett fyllo på marken
Och höll ett föredrag

Han sa, jag har ett förslag
Lägg dig på marken här ett tag
Och titta på himlen
Gör det, även om här stinker

Han sa,
Jag har lagt mig att vila här i mina drömmars stad
En stund efter stormen här i mina drömmars stad
Jag följer ej normen, jag gör ingen glad
Men snälla ta skydd gömd uti himlen
För du kan blåsa sönder här i dina drömmars stad

Han berättade om minnen
Om de misstag som han gjort
Han sade, öppna dina sinnen
För allt kan gå så fort

Han sa, jag har gjort affärer
Jag har haft familj här
Men inget ville stanna
Så är det, det blåste för snålt

Han sa,
Jag har lagt mig att vila här i mina drömmars stad
En stund efter stormen här i mina drömmars stad
Jag följer ej normen, jag gör ingen glad
Men snälla ta skydd gömd uti himlen
För du kan blåsa sönder här i dina drömmars stad

Han sa, du, vad-du-nu-heter
Ja, jag blev bönhörd häromdan
Himlen talte, sa Peter
Det här är en del av din livsplan

Något du själv valt för att lära
Men du kan alltid begära hjälp
Vi finns här, bara rest dig upp och be
(Alldeles strax, jag ska bara...)

Vila en stund till i mina drömmars stad
Bara en liten stund till här i mina drömmars stad
Jag är ännu svag, men hjälp mig ta tag
I det halmstrå jag har, sänt ifrån himlen
Så jag kan vanka min väg i mina drömmars stad

Han tog min arm, han log
Han vände huvet hastigt, blicken brann
De stadiga steg han tog
Var inte längre steg hos bruten man

Min syn den grumlades, nån minut
Sen var allt slut, ty han försvann
Kanske gömd i himlen, ty för honom var den sann

Gömd uti himlen

Kanske har vi sjungit samma sång
I tider då livet hade soluppgång
Kanske ligger jag där själv en dag
Vad vet jag? Vad vet jag?

HAN OCH HON

Han fyller på sin kista
Men vad ska han med den?
Han tror sig kunna köpa kärleken

Han sliter för familjen
Säger gång på gång
Säger tills han tror sin egen sång

Han kommer sent om kvällen
Och ljusen har hon släkt
Hon har redan somnat i affekt

Han går innan hon vaknar
Och stänger tyst sin dörr
Tänker på att allt var bättre förr

Han tänker och han tror han är
Men vem är den som inget lär?

Han ser aldrig signaler
Som sänts här under år
Och frågar aldrig nånsin hur hon mår

Jag vill du ser mig
Bekräfta vem jag är
Det räcker inte att va' familjär
Likt bror och syster
Kan ingen leva här
Om man inte lyckas döda begär
Och vi är snart där

Men han vill inte bryta
Sönder fin fasad
Inget ska få störa hans charad

Han har alltid lyckats
Men vad är lyckan värd
På kärlek är han svältfödd, undernörd

Istället för att misslyckas
Har syn på kärlek blivit krass

Fasaden var den största
Den största häromkring

Och rester av ett hjärta fattar ingenting

Du, jag har gråtit mig
Till sömns i många år
Men det är inget du förstår
Jag tror vi fastande
Vid starten någonstans
Och sen fann vi aldrig
Det som inte fanns
Ingenstans

Här står han och hon
Och talar skilda språk
Han, han hör ett kom, hon menar åk

Hon har börjat festa
Ute varje kväll
Han fattar inte vinken trots hotell

Hon, hon tog beslutet
Sedan många år
Han bli så förvånad när hon går

RESTEN AV MIN SJÄL

Jag börjar så sakta skymta den skymning där tiden förlåter
Jag börjar så sakta finna förlikning med stormarna här
Jag ser till att akta mig för profeter och frihetsdespoter
Jag ser till att akta mig för människor som ingenting lär

Men ljuset som glittrar vid horisonten det lockar mig än
Och jag har funnit min vän

Ta min hand och låt oss gå
Bort mot horisont där ljusen stå
Och om nu blott livet är ett skämt
Så har jag skrattat med dig nästan jämt

När vi kommit fram vi två
Får du det enda jag har kvar då
I samma stund vi säger farväl
Får du ta del av resten av min själ

Men har du märkt en underbar sak när ljuden blir dova
När lugnet sig närmar hör du allt och konturer står fram
Kanske lärdom, kanske ett spratt, kanske en gåva
Kanske ett sätt att få oss att slutligt se bakom all skam

Men ljuset som glittrar vid horisonten det lockar mig än
Och vi ska möta det igen

Ta min hand och låt oss gå
Bort mot horisont där ljusen stå
Och om nu blott livet är ett skämt
Så har jag skrattat med dig nästan jämt

När vi kommit fram vi två
Får du det enda jag har kvar då
I samma stund vi säger farväl
Får du ta del av resten av min själ

Du kramar hårt min hand
Stegen blir tunga här ibland
Men jag lovar dig min vän
Vi ska smälta samman bortom denna jorden

JUL, INTE GRÅTA

Så kom nu gnistrande stjärna
Och allt det du vill värna
Snälla, påminn oss gärna

Så kom nu jul, kom nu kärlek
Ge mig allt det jag undvek
Lys bort murar och kallt svek

Tänk bort de tankar
Om vad du inte gjort i år (heller)
Hör tomten bankar
Men det är inte alla barnen som klappar får

Där jag står i julkvällen
Sitter Jesus på fällen
Han säger, du ska förlåta
Du, det är jul, inte gråta

Så stjärna lys genom is här
Genom önskan och begär
Så jag förstår vem jag själv är

Det lilla barnet det gallskek
Kanske fångat i en lek
Så hjälp det ta emot kärlek

Små armar svingar
Men inget finns att slå (nu heller)
Julklockor klingar
Må de lugna allt som hänger där, på ett strå

Där jag står i julkvällen
Sitter Jesus på fällen
Han säger, du ska förlåta
Du, det är jul, inte gråta

Kära jul, jag försöker
Så hårt att ryggen den kröker
Du, visa mig vad jag söker

Och julen, krama mig hårt nu
Jag står här ensam, det vet du
Ja, julen, krama mig hårt nu